

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Siyamnapu't Tatlo

Pagbubunyag ng Propetikong Trilohiya ng Roma: Mula sa Sinaunang Paganismo hanggang sa Makabagong Panlilinlang

Jeff Pippenger
2024-02-26

Itinuturo ng aklat ni Daniel na ang Roma ang tumutupad sa pangitain, at ang pagkaunawang iyon ay sinalungat ng mga Protestante sa kapanahunang Millerita nang tinukoy ni William Miller ang katotohanang ito. Sa mga huling araw, ang Roma pa rin ang tumutupad sa pangitain, at sa kasalukuyan ay itinataguyod ng Adventismong Laodiceano ang bumagsak na pananaw ng Protestantismo na ang mga mandarambong ng iyong bayan ay si Antiochus Epiphanes. Ang bayan ng tipan na nilalagpasan na sa kapanahunang Millerita ay sumalansang sa gayunding katotohanan, na ngayo'y sinasalansang naman ng bayan ng tipan sa mga huling araw na sila man ay nilalagpasan na. Wastong sinabi ni Solomon:

Ang nangyari ay siyang mangyayari; at ang ginagawa ay siyang gagawin: at walang bagong bagay sa ilalim ng araw. Mayroon bang anumang masasabi, Tingnan mo, ito'y bago? Nangyari na ito noon pa, sa panahong una, na una sa atin. Ecclesiastes 1:9, 10.

Sa pananaw ng propesiya, may tatlong anyo ng Roma, at ang unang dalawang anyo ay nagpapakilala ng mga katangian ng ikatlo, sapagkat ang katotohanan ay pinagtitibay sa patotoo ng dalawa.

Nguni't kung hindi ka niya pakinggan, ay magsama ka pa ng isa o dalawa, upang sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtibay ang bawat salita. Mateo 18:16.

Ang relihiyon ng paganong Roma noon ay ang paganismo, at ang paganismo ay isang huwad na panggagaya ng tunay na relihiyon. Hindi ito gaanong “huwad” sa kahulugang taglay ng salaping peke, sapagkat ang paganismo, sa katunayan, ay walang anumang pagkakahawig sa tunay na relihiyon. Subalit, sa diwang propetiko, taglay nito ang mga huwad na katangian. Ang Lungsod ng Roma ay isang huwad na katapat ng Jerusalem, at mayroon itong templo (ang Pantheon) na isang huwad na katapat ng templong nasa Jerusalem. Ang mga gawi pangrelihiyon ng paganismo ay di-pinabanal at makademonyo, ngunit kinakatawan ng mga ito ang mga huwad na gawi pangrelihiyon ni Satanas. Ang pinuno ng relihiyon ng paganong Roma ay tinaguriang Pontifex Maximus. Ang “Pontifex Maximus” ay orihinal na tumutukoy sa punong saserdote ng relihiyon ng estado ng sinaunang Roma, na may mga pinagmulan na umaabot pa sa mga unang taon ng Republikang Romano. Sa paglipas ng panahon, ito ay naiuugnay sa kapangyarihang pampolitika at pangrelihiyon, at sa kalaunan ay naging pamagat na ginagamit ng Papa sa Simbahang Katoliko Romano sa kasalukuyan.

Ang titulo ng punong pari ng paganong Roma ay Pontifex Maximus, at ito rin ang titulo ng punong pari ng papal na Roma, at ito ay isang terminong Latin na nangangahulugang “Pinakadakila ng Kataas-taasang Pontipe.” Siya ang punong pari ng relihiyon ng estadong Romano, partikular ng

sambahan ng diyos na si Jupiter. Ang Pontifex Maximus ay may mahalagang awtoridad at mga tungkuling panrelihiyon, kabilang ang pangangasiwa sa iba't ibang ritong panrelihiyon at ang pagtitiyak ng maayos na paggana ng kalendaryong panrelihiyon ng mga Romano. Ang Pontifex Maximus ang pinuno ng Kolehiyo ng mga Pontipe (Collegium Pontificum), isang pangkat ng mga pari na may pananagutang magbigay-kahulugan at magpanatili ng mga ritwal ng relihiyong Romano.

Ang punong pari kapwa ng Romang pagano at ng Romang papal ay ang Pontifex Maximus; samakatuwid, ang titulo ng pinuno ng makabagong Roma ay likas na magiging Pontifex Maximus din. Ang relihiyon ng Romang pagano ay paganismo, at ang relihiyon ng Romang papal ay noon, at hanggang ngayon, paganismo, subalit nababalutan ng pagpapahayag ng pananampalatayang Kristiyano, at ang relihiyon ng makabagong Roma sa mga huling araw ay magiging paganismo, na nababalutan ng pagpapahayag ng pananampalatayang Kristiyano.

Kapwa ang Roma Pagano at ang Roma Papal ay may isang tiyak na panahon kung kailan sila maghahari nang lubos. Ang Roma Pagano ay nakatakdang maghari nang lubos sa loob ng tatlong daan at animnapung taon, bilang katuparan ng propesiyang ukol sa panahon sa Daniel kabanata labing-isa, talatang dalawampu't apat.

Papasok siya nang mapayapa maging sa pinakamatabang mga dako ng lalawigan; at gagawin niya ang hindi nagawa ng kaniyang mga magulang, ni ng mga magulang ng kaniyang mga magulang; ipamamahagi niya sa kanila ang dambong, ang samsam, at ang mga kayamanan: oo, at magbabalak siya ng kaniyang mga pakana laban sa mga katibayan, hanggang sa isang panahon. Daniel 11:24.

Ang paksa ng talatang ika-dalawampu't apat ay ang paganong Roma, sapagkat ang Roma ang naging paksa sa talatang ikalabing-anim, at nananatiling siya rin ang paksa hanggang sa talatang tatlumpu't isa. Tatalakayin naming partikular ang mga talatang ito sa mga susunod na artikulo, ngunit dito ay itinuturo lamang namin na tinukoy ng hula na ang paganong Roma ay mamumunong may pinakamataas na kapangyarihan sa loob ng tatlong daan at animnapung taon, gaya ng inilarawan ng Roma na "forecasting" ang kanilang "devices against the strong holds, even for a time." Ang salitang isinaling "against" ay sa katunayan nangangahulugang "from," at sinasabi ng talata na ang Roma ay magtutimon sa sanlibutan "from" the "strong holds," na siyang Lungsod ng Roma, at gagawin niya ito sa loob ng isang "time," na tatlong daan at animnapung taon.

Ang Paganong Roma ay nagsimulang maghari nang lubos sa Labanan sa Actium, noong 31 BC, at nagpatuloy na maghari nang lubos hanggang sa taong 330 AD, nang inilipat ni Constantino ang kabisera ng imperyo mula sa kuta ng Lungsod ng Roma patungo sa Lungsod ng Constantinople. Pagkatapos ay nagsimula ang kasumpa-sumpang pagbagsak ng imperyo. Ang Lungsod ng Roma ang propetikong "kuta" para sa Paganong Roma, at noong ito'y naghahari mula sa lungsod na iyon ay hindi ito madaig. Sa mga digmaang sumunod sa paglilipat ng kapangyarihan ni Constantino, ang Lungsod ng Roma ay naging puntirya ng paglusob ni Genseric at ng mga nagsasalakay na tribung barbaro, na kinakatawan ng unang apat na Trumpeta ng Apocalipsis kabanata walo.

Dahil dito, sa Daniel kabanata labing-isa, talata tatlumpu't isa, ang "mga bisig" (Romang pagano) na tumindig para sa kapapahan ay unang lumapastangan sa "santuwaryo ng kalakasan." Ang Lungsod ng Roma ang propetikong "santuwaryo ng kalakasan" para sa kapwa Romang pagano at Romang papal, sapagkat noong taong 330, kasabay ng paglilipat ng kapangyarihang pagano sa Constantinople, ang Lungsod ng Roma ay naiwan sa umaangat na Romang papal. Dahil dito, sinasabi ng Apocalipsis kabanata labintatlo, talata dalawa, na ibinigay ng dragon (Romang pagano) sa Romang papal ang "luklukan" nito. Ang "luklukan" ay ang pook mula kung saan namumuno ang isang kapangyarihan, at mula taong 538 hanggang 1798, ang Romang papal ay namuno bilang pinakamakapangyarihan, gaya ng Romang pagano na namuno bilang pinakamakapangyarihan sa loob ng "isang panahon".

Tinutukoy ng propesiya ang isang tiyak na yugto ng panahon kung kailan kapwa ang paganong Roma at ang Roma sa ilalim ng Kapapahan ay maghahari nang lubos, at sa paggaganap nila nito ay magmumula iyon sa kanilang luklukan ng kapamahalaan, na siya namang Lungsod ng Roma. Nagtapos ang di-madaig na kapangyarihan ng paganong Roma nang lisanin nila ang Lungsod ng Roma, na nagbigay-tanda sa katapusan ng tatlong daan at animnapung taon, na kinakatawan bilang isang "panahon" sa talatang dalawampu't apat; at nang matapos ang isang libo dalawang daan at animnapung taon ng paghahari ng Kapapahan noong 1798, ipinaalis ni Napoleon ang Papa mula sa Lungsod ng Roma, at siya'y namatay sa pagkatapon.

Ang Paganong Roma at ang Papal na Roma ay nagpapatunay na ang makabagong Roma ay mamumunong may kataas-taasang kapangyarihan sa loob ng isang tiyak na panahong propetiko sa mga huling araw. "Wala nang panahon," ngunit ang panahon ng pag-uusig ng Papasiya sa mga huling araw ay isang tiyak na yugto na magsisimula sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos at magpapatuloy hanggang sa magsara ang probasyon ng tao, kapag tumindig si Miguel at magpahayag, "Ang liko ay magpakaliko pa; at ang marumi ay magpakarumi pa; at ang matuwid ay magpakatuwid pa; at ang banal ay magpakabanal pa."

Ang paganong Roma ay umusig sa mga Kristiyano sa Colosseum sa Lungsod ng Roma sa madugong kasaysayan nito, at tinaya ng mga mananalaysay na Kristiyano na sa Madilim na Panahon ng pamumuno ng Kapapahan ay isandaang milyong martir ang pinaslang ng Kapapahan, ngunit itinatangi ng Kapapahan ang pahayag na iyon at itinatakda ang tantiya sa humigit-kumulang limampung milyon. Ang paganong Roma at ang Roma ng Kapapahan ay kapwa umusig sa mga tapat sa Diyos, at ang makabagong Roma ay uusig din sa tapat na bayan ng Diyos sa mga huling araw.

"Marami ang mabibilanggo, marami ang tatakas mula sa mga lungsod at bayan upang iligtas ang kanilang buhay, at marami ang magiging mga martir alang-alang kay Cristo sa paninindigang ipagtanggol ang katotohanan." Mga Piniling Mensahe, aklat 3, 397.

Ang Roma ng Paganismo ay napagtagumpayan ang tatlong heograpikong hadlang habang inaangkin nito ang pamamahala sa sanlibutan. Ang Roma ng Papado ay napagtagumpayan ang tatlong heograpikong hadlang habang inaangkin nito ang pamamahala sa sanlibutan. Ang Makabagong Roma ay nilupig ang Hari ng Timog (ang ateistang Unyong Sobyet) noong 1989, at

sa susunod ay pababagsakin ang maluwalhating lupain (ang Estados Unidos) sa nalalapit na batas sa Linggo. Pagkatapos, lulupigin nito ang Ehipto (ang buong sanlibutan).

Ang buong lipunan ay nahahanay sa dalawang dakilang uri: ang mga masunurin at ang mga masuwayin. Sa alin sa mga uring ito tayo masusumpungan?

Yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos, yaong mga nabubuhay hindi sa tinapay lamang, kundi sa bawat salitang lumalabas sa bibig ng Diyos, ang bumubuo sa Iglesia ng Diyos na buhay. Yaong mga pumipiling sumunod sa Anticristo ay mga sakop ng dakilang tumalikod. Nasa ilalim ng watawat ni Satanas, nilalabag nila ang kautusan ng Diyos, at inaakay ang iba upang ito’y labagin. Pinagsisikapan nilang hubugin ang mga batas ng mga bansa sa paraang maipakikita ng mga tao ang kanilang katapatan sa mga makalupang pamahalaan sa pamamagitan ng pagyurak sa mga batas ng kaharian ng Diyos.

Si Satanas ay nililihis ang mga isipan sa pamamagitan ng mga walang-kabuluhang tanong, upang hindi nila makita, nang malinaw at tiyak, ang mga bagay na lubhang mahalaga. Ang kaaway ay nagbabalak na siluin ang sanlibutan.

"Ang tinatawag na mundong Kristiyano ay magiging larangan ng mga dakila at mapagpasyang pagkilos. Ang mga taong nasa kapangyarihan ay magpapasa ng mga batas na magkokontrol sa budhi, ayon sa huwaran ng Papado. Paiinumunin ni Babilonia ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Bawat bansa ay masasangkot." Manuscript Releases, tomo 1, 296.

Upang ipagtanggol ang katotohanang tumutukoy sa “maluwalhating lupain” ng Daniel labing-isa talatang apatnapu’t isa bilang sagisag ng Estados Unidos, binuksan ng Leon ng lipi ni Juda sa mga mag-aaral ng propesiya sa mga huling araw ang prinsipyo ng tatluhang paglalapat ng propesiya. Ang liwanag mula sa huling anim na talatang iyon ay naitatag sa pamamagitan ng paglalapat ng kasaysayang kinakatawan ng “the daily” sa aklat ni Daniel, gaya ng inilalahad sa Daniel labing-isa talatang tatlumpu’t isa, sa mismong huling anim na talata ng kabanatang iyon. Ang gayunding saligang katotohanan (“the daily”), na naging susi ng propetikong balangkas ni Miller, ang siya ring nagbunga ng propetikong balangkas ng mga huling araw. Ang balangkas ni Miller ay nakabatay sa dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng paganismo at papalismo na umusig sa bayan ng Diyos, at ang balangkas ng mga huling araw ay nakabatay sa tatlong mapangwasak na kapangyarihang umuusig sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Ang paglago ng kaalaman—na kinakatawan sa huling anim na talata ng Daniel labing-isa, na siyang paglago ng kaalamang dumating noong 1989, at na inilarawan din sa pamamagitan ng Ilog Hiddekel—ay sinalungat ng mga kaaway ng katotohanan. Ang paglaban na iyon ay nagbunsod ng pagkaunawa sa prinsipyo ng tatluhang paglalapat ng propesiya, na unang kinilala bilang tatluhang paglalapat ng Roma, na siyang paksa na nagtatatag ng pangitain ng kasaysayang propetiko.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Ang tatluhang paglalapat ng tatlong pagpapakita ng Roma ay tumutukoy na ang relihiyon ng paganong Roma at ng papál na Roma ay paganismo, at na ang kanilang relihiyon ay pinamamahalaan ng isang lalaking may titulong Pontifex Maximus. Ang dalawang pagpapakitang iyon ng Roma ay tumutukoy na tatlong kapangyarihang heograpiko ang inaalís muna bago sila mamunong kataas-taasan sa isang tinakdang yugto ng panahon, at na maghahari sila mula sa lungsod ng Roma na may pitong burol, na siyang kanilang santuwaryo ng kalakasan. Kapwa silang nagpatotoo sa katunayang inusig nila ang tapat na bayan ng Diyos. Kaya, batay sa dalawang saksi na ito, nalalaman natin na ang relihiyon ng makabagong Roma ay magiging paganismo, at na siya ay pamumunuan ng papa ng Roma na may titulong Pontifex Maximus.

Bago ang dakilang patutot ay makamit ang pamamahala at maghari nang sukdulan, kailangang mapagtagumpayan ng makabagong Roma ang tatlong hadlang; at ang una ay nakaraan na sa kasaysayan sa pamamagitan ng pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, ang ateistikong kaaway ng Roma na sumalungat sa kapangyarihan nito sa Europa. Ang susunod na hadlang ay mabubuwal sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos, at pagkatapos ay ibibigay ng Mga Nagkakaisang Bansa ang kapangyarihan nito sa makabagong Roma sa loob ng maikling panahon. Kapag ito’y ganap nang naluklok, magaganap ang pag-uusig ng mga huling araw.

Ang Aklat ni Daniel, at lalo na ang kabanata walo ng Apocalipsis, ay nagbibigay ng mga katangiang propetiko ng Roma, na nag-aambag sa wastong pag-unawa sa makabagong Roma. Isa sa mga katangiang iyon ay ang pagkakahati ng Imperyong Romano sa Silangan at Kanluran na isinagawa ni Constantino noong taóng 330. Ang Roma Pagano at ang Roma Papal, kapag tiningnan nang magkakasama, ay tumutukoy din sa dalawahang kalikasan ng Roma. Ang pagkakahati ni Constantino na nagbunga ng Kanlurang Roma at Silangang Roma ay ikalawang saksi sa Roma Pagano at Roma Papal. Itinatag ni Constantino ang kapangyarihang sibil sa Silangan, at iniwan ang kapangyarihang eklesyastiko sa Kanluran. Ang Roma Pagano ay kumakatawan sa pamamahalang-estado at ang Roma Papal ay kumakatawan sa pamamahalang-eklesyastiko. Ang Silangan ay pamamahalang-estado, ang Kanluran ay pamamahalang-eklesyastiko, gaya ng inilalarawan ng bakal at luwad sa Daniel kabanata dalawa, o ng sungay na panlalaki at sungay na pambabae sa Daniel kabanata walo, o ng mga hayop na mandaragit sa Daniel kabanata pito, at ng mga hayop pangsantuwaryo sa Daniel kabanata walo.

Ang Makabagong Roma ay magiging dalawahang din ang kalikasan, na binubuo ng pagsasanib ng simbahan at estado, ng bakal at luwad, at ng sining ng pamamahalang-eklesyastiko at ng sining ng pamamahalang-estado, ngunit ang Makabagong Roma ay tatluhan din ang kalikasan nito. Sa Apocalipsis kabanata walo, kapwa ang Kanlurang Roma at ang Silangang Roma ay literal at simbolikong hinati sa tatlo. Si Constantino, na naghahari mula sa Silangang Roma, ay literal na hinati ang kaniyang kaharian sa kaniyang tatlong anak na lalaki, at ang Kanlurang Roma ay simbolikong inilalarawan sa pamamagitan ng araw, buwan, at mga bituin na kumakatawan sa tatluhang anyo ng pamamahalaan na ginamit ng Imperyong Romano. Kaya, ang Makabagong Roma, bagaman dalawahang sa usapin ng sining ng pamamahalang-eklesyastiko at ng sining ng pamamahalang-estado, ay kakatawan din sa isang tatluhang unyon na kinakatawan ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta.

Ang mga pagpapakita ng Roma Pagano at Roma Papal ang nagpapakilala sa masalimuot na pagkakayaring propetiko ng pangwakas na Makabagong Roma. Ang tatluhang pagkakaisa na magaganap sa nalalapit na batas ng Linggo ang umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon. Ito ang pandaigdigang “Larawan ng Halimaw” na sagisag ng pagsasanib ng Simbahan at Estado. Ang ulo nito ay ang Pontifex Maximus, na naghahari mula sa Lungsod ng Roma, na siyang luklukan ng kaniyang kapangyarihan. Ang sibil na awtoridad ng tao ng kasalanan ay ipagkakaloob ng Mga Nagkakaisang Bansa, at ang sanlibutan ay pipilitin na tanggapin ang tatluhang, subalit dalawahang sistema ng antikristo sa pamamagitan ng pamimilitang kapangyarihan ng Estados Unidos. Kaya, kung paanong ang Roma Pagano (ang dragon) sa Apocalipsis labintatlo, talata dalawa, ay nagbigay sa kapapahan ng “kaniyang kapangyarihan, ang kaniyang luklukan, at dakilang awtoridad,” ang Estados Unidos, na inihalintulad sa Roma Pagano, ay isinasakatuparan ang gayunding tatlong gawain para sa Makabagong Roma. Ang luklukan ay ang Lungsod ng Vaticano sa pitong-burol na lunsod ng Roma, ang awtoridad ay ang Mga Nagkakaisang Bansa, at ang kapangyarihan ay ang Estados Unidos. Sama-sama nilang inaakay ang sanlibutan sa kalagayang doo’y ang kapapahan ay “darating sa kaniyang wakas, at walang tutulong sa kaniya.”

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At ibinuhos ng ikaanim na anghel ang kanyang mangkok sa dakilang ilog na Eufrates; at natuyo ang tubig nito, upang maihanda ang daan para sa mga hari mula sa silangan. At nakita ko ang tatlong maruruming espiritu na gaya ng mga palaka na lumabas mula sa bibig ng dragon, at mula sa bibig ng hayop, at mula sa bibig ng bulaang propeta. Sapagkat sila ang mga espiritu ng mga demonyo, na gumagawa ng mga kababalaghan, na humahayo sa mga hari ng lupa at ng buong sanlibutan, upang tipunin sila para sa digmaan sa dakilang araw ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Narito, pumaparito ako na gaya ng magnanakaw. Mapalad ang nagbabantay at nag-iingat ng kanyang mga damit, upang hindi siya maglakad na hubad at makita nila ang kanyang kahihyan. At tinipon niya sila sa isang dako na sa wikang Hebreo ay tinatawag na Armagedon. At ibinuhos ng ikapitong anghel ang kanyang mangkok sa hangin; at may isang malakas na tinig na nagmula sa templo sa langit, mula sa luklukan, na nagsasabi, Naganap na. Apocalipsis 16:12-17.